

Exposicions

La ciutat insurgent

Oriol Fontdevila

L'assumpció del concepte de *post-it* en el marc del projecte *Ciutats ocasionals* és realment optimista. S'ha procedit a una vasta recopilació de casos relacionats amb l'urbanisme informal i efímer, que genera usos no codificats de l'espai urbà i que pren el nom de les petites marques de paper autoadhesives. A les *Ciutats post-it* es creen paraarquitectures que són flexibles i reversibles, al mateix temps que indicatives de qüestions que no estan incloses a les coordenades que, des de l'oficialitat, procuren regular la vida urbana. En relació amb elles, els *post-it* són les traces materials que fan visible la marginalitat i la dissidència i que poden esdevenir útils per introduir aquests aspectes en el debat actual sobre la construcció de l'espai urbà.

Un dels aspectes més rellevants és la dimensió que el projecte ha assolit mitjançant l'articulació de diferents processos de treball. El primer plantejament del projecte (2005) va ser un *workshop* al Centre d'Art Santa Mònica, *Ciutats ocasionals*, i va donar peu al desenvolupament de diferents línies d'investigació per

equips formats per estudiants, artistes, arquitectes i geògrafs, que han continuat treballant a l'entorn de casos que tenen a veure amb la venda ambulants, els assentaments dels sensesostre, les zones per a l'intercanvi sexual i l'oci autogestionat. Així mateix, en paral·lel, s'ha dut a terme un treball en xarxa que ha establert connexions amb equips i col·lectius que s'organitzen a l'entorn de centres culturals i projectes educatius d'arreu del món.

Una etapa més del procés

L'exposició que es pot veure al CCCB resulta directament d'aquest procés de recerca i es concep com una etapa més. L'aspecte general és, un cop més, el d'una munió de *post-it*, que ofereixen breus relats a l'entorn d'una vuitantena de casos d'urbanisme informal que tenen lloc a ciutats com ara Barcelona, Buenos Aires, Tòquio i Istanbul, entre d'altres. Segons s'explica, l'exposició s'ha concebut a la manera d'un arxiu, per al qual s'ha seleccionat part de la documentació que han tramès els diferents grups de treball, i s'ha donat prioritat als casos que es limiten a l'enregistrament abans que els que es plantegen com

Una imatge que mostra l'ús alternatiu del telèfon mòbil a la República Democràtica del Congo

Post-it City Ciutats Ocasional

Comissaris: Giovanni La Varra, Martí Peran, Filippo Poli i Federico Zanfi
Centre de Cultura Contemporània de Barcelona
Montalegre, 5
Fins al 25 de maig

una intervenció artística o activista. Aquesta prudència en el tractament dels diferents casos també es pot interpretar com un dels encerts del projecte, si bé el fet d'elidir la intervenció directa ha provocat una certa retirada de la reflexivitat que també hauria d'acompanyar el mateix fet documental.

En el marc de l'exposició, el recorregut pels diferents casos acaba tenint massa d'exòtic, i el debat que es planteja possiblement hauria de considerar en primera instància que

el document i la representació que en resulta no estan exempts de les mateixes relacions de poder que aquí s'intenten qüestionar. Efectivament, un dels perills del projecte és la domesticació o *estetització* dels casos insurgents, un fet que és contrari a la voluntat que hi hauria per mediar-los com a alternatives reals o, si més no, com a *post-it* operatius per al debat a l'entorn de la planificació urbana. Però tot això és bastant més complex del que sembla, ja se sap.*

LAMAÇA DEL'ART

ANTONI RIBAS TUR

La setmana gran de l'art modern

Els retrats de Lídia.

A més d'*El pont de la via fèrria a Argenteuil*, de Monet, que vam comentar fa unes setmanes, la subhasta d'art impressionista i modern que Christie's celebrarà a Nova York el dia 6 de maig estarà encapçalada per *Retrat amb abrigo blau*, un oli d'Henri Matisse datat el 1935. La dona que hi apareix és Lídia Delectorskaya, la jove russa que poc abans s'havia convertit en l'assistenta i la model favorita del pintor francès. Les estimacions estan situades al voltant de 10,8 milions encara que el rècord de l'artista està situat en els 23,1 milions pels quals l'obra *Odalisca* va ser adjudicada a la mateixa sala el novembre de l'any passat.

Lola i la carícia dels estels.

D'altra banda, l'obra de Miró podria fer rècord amb *La carresse des étoiles*, una pintura datada el 1938 estimada en 7,6-10,2 milions. Pintada un any abans d'*El segador*, presentat a l'Exposició Internacional de París, *La carresse des étoiles* està igualment protagonitzada per un pagès, un personatge de l'univers mironià que durant aquests anys reflecteix el drama de la Guerra Civil, i en aquesta obra, segons els especialistes de Christie's, les esperances del pintor en un gir favorable dels fets d'aquell moment. Finalment, *Retrat de Lola, germana de l'artista*, de Picasso, un oli sobre fusta pintat probablement el maig del 1901, ha estat estimat en 1,9-2,5 milions.

L'estel de Miró

JOAN MIRÓ

La carresse des étoiles, 1938
60,3 x 69,3 cm. Oli sobre tela
Estimat en: 7,6-10,2 milions d'euros

Una altra dona de blau.

Fernand Léger serà l'artista capdavanter de la subhasta que Sotheby's celebrarà l'endemà amb *Estudi per a 'Dona de blau'*, un oli de 1912-1913 que surt per 22,3-28,7 milions. Segons els especialistes de la casa, es tracta d'una de les grans obres del cubisme i un dels punts decisius cap a l'abstracció. Obsessionat per aquesta imatge, que recull la seva admiració per l'obra de Cézanne, Léger en va pintar tres interpretacions amb pocs mesos de diferència. La que surt a subhasta és la tercera, i, malgrat que la segona, conservada al Kunstmuseum de Basilea, és la considerada com a definitiva, aquesta última reuneix les troballes de les dues anteriors.*